

De ring van Cal'marron

Eerste druk © 2026 Peter Keijsers

Editor: Corina Brouwers

ISBN: 9789465128009

Copyright 2026: Peter Keijsers/PerKament Uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag door derden op enigerlei wijze voor welk doel dan ook gebruikt worden zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming vooraf van de auteur en/of uitgever.

PETER KEIJSERS

DE RING VAN
CAL'MARRON

DEEL 2 VAN
HET OOG VAN
PRILEA

1

De lucht was zwaar van rook en vonken, en het gegil van vluchtende burgers drong als messen door de schemering. Prinses Lu'andra stond op de balustrade van het paleis, haar ogen gefixeerd op de straten beneden, waar de hellehonden van generaal Sessmoran, de Slaymorgill, huishielden. Hun zwarte, dampende vachten en gloeiend rode ogen leken haast deel van het vuur dat ze aanrichtten.

"Ze hebben de westelijke muur doorbroken," zei Darius naast haar, zijn stem laag en gecontroleerd, al lag er iets dreigends in zijn toon. "We moeten ons terugtrekken voordat ze de binnenste hof bereiken."

Lu'andra greep de stenen reling stevig vast. "Dit is mijn stad, Darius. Ik laat haar niet zomaar vallen."

"Als je blijft, sterft iedereen die jou trouw is," zei Darius. Hij leunde iets dichterbij haar toe, zodat zijn

woorden niet verloren gingen in het lawaai van de aanval. "Sessmoran vecht niet voor zichzelf. Hij vecht voor Ulin'dra. Ze wil jou. En de Ring."

Bij het horen van de naam van haar zus voelde Lu'andra een golf van haat door haar heen stromen. Ulin'dra had zich altijd in de schaduw gehouden, verborgen, maar haar honger naar macht was duisterder dan Lu'andra ooit had kunnen voorzien.

Een lang, hol gehuil klonk vanaf de stadspoort, gevolgd door een schreeuw die abrupt werd afgebroken. Ze keek toe hoe een groep van haar Homali, gekleed in hun zilveren harnassen, werd aangevallen door een reusachtige Slaymorgill. Het wezen had tanden als dolken en ogen die haast hypnotiserend opgloeiden. Eén voor één vielen de Homali, ondanks hun dappere weerstand.

"Waar is Pri'anu?" vroeg ze abrupt, haar stem vol spanning.

"Bij de oostelijke toren," antwoordde Darius. "Hij organiseert de evacuatie."

"Dan moet ik daarheen."

"Lu'andra," begon Darius, maar hij stopte zichzelf toen hij de vastberaden blik in haar ogen zag. "Ik ga met je mee."

Ze stormden de balustrade af en renden door de met rook gevulde gangen van het paleis. De geluiden van strijd omringden hen: het kletteren van staal op staal, het gekrijs van de Slaymorgill en het gerommel van muren die onder vuur stonden. Terwijl ze zich een weg baanden door de chaos, stuitten ze op Pri'anu, die bevelen schreeuwde naar een groep soldaten. Zijn lange zil-

veren haar kleefde aan zijn voorhoofd, en zijn mantel zat vol scheuren en bloedvlekken.

"Majesteit," zei Pri'anu, zijn stem zwaar van vermoeidheid, maar ook van ernst. "De situatie is onhoudbaar. Sessmoran heeft niet alleen zijn hellehonden gestuurd; hij heeft ook versterkingen vanuit Durlac laten komen. En erger nog..."

"Wat is erger dan dit?" vroeg Lu'andra scherp, terwijl ze naar de brandende stad gebaarde.

Pri'anu trok haar dichter naar zich toe en verlaagde zijn stem. "Ulin'dra heeft het Boek van Schaduwen in haar bezit."

Lu'andra verstijfde. Het Boek van Schaduwen, een duistere tekst die toegang gaf tot verboden magie. Het was door de Nahuru voor eeuwen verborgen gehouden, maar als het nu in Ulin'dra's handen was...

"Dat verklaart de kracht van haar leger," zei Darius. "Dit is geen gewone aanval, Lu'andra. Ze wil je vernietigen – en de Ring veroveren."

"Hoeveel tijd hebben we nog?" keek Lu'andra naar Pri'anu.

"Niet veel," antwoordde hij somber. "De Slaymorgill breken door elke verdediging heen. En als Sessmoran zelf zich mengt, is het voorbij."

"Dan kunnen we niet blijven wachten," zei Darius. "We moeten vertrekken, nu."

Lu'andra wilde protesteren, maar een plotselinge explosie deed de grond onder haar trillen. Een deel van de oostelijke toren stortte in, en vlammen schoten omhoog.

"Lu'andra!" riep Pri'anu. "Jouw leven is belangrijker dan deze strijd. Als de Ring in de verkeerde handen valt, is niet alleen Cal'marron verloren, maar alle werelden."

Ze kneep haar ogen dicht en voelde de strijd in haar binnenste: de wil om te blijven vechten voor haar volk tegen het besef dat haar dood alles zou verergeren. Ze opende haar ogen en keek naar Pri'anu en Darius.

"Goed," zei ze, haar stem vastberaden. "We gaan. Maar dit is nog niet voorbij."

Darius knikte, en Pri'anu gaf bevel om de weg naar de ondergrondse tunnels vrij te maken. Terwijl Lu'andra een laatste blik wierp op haar stad, haar thuis, voelde ze in haar hart een vurige belofte dat ze ooit terug zou keren – sterker, en met de waarheid over de Ring die alles zou veranderen.

De weg naar de tunnels lag goed verborgen achter een massieve stenen pilaar, aan de voet van de oostelijke toren. Pri'anu leidde hen met haast, terwijl de grond bleef schudden van de explosies boven hen. Lu'andra voelde de hitte van de brandende stad in haar rug terwijl ze naar binnen stapte. De donkere, koele lucht van de tunnel sloot als een graf om haar heen.

"Blijf bij elkaar," beval Pri'anu, terwijl hij een kleine kristallen bol omhoog hield. Het licht dat eruit straalde was bleek, maar voldoende om de vochtige muren van de tunnel te onthullen. "Deze gangen zijn oud, maar veilig. Sessmoran weet niet van hun bestaan."

"Voor hoe lang?" vroeg Darius achter hem, terwijl hij zijn zwaard uit zijn schede trok. "Sessmoran is geen idioot. Als hij onze sporen volgt, zitten we vast."

Lu'andra zweeg. Ze voelde de stilte van de tunnel op haar drukken, alsof de muren luisterden. Ze kon de aanwezigheid van de Slaymorgill nog voelen, een dreiging die hen zelfs in de schaduw leek te achtervolgen.

“Waar leiden deze gangen naartoe?” vroeg ze uiteindelijk.

“Prilea,” antwoordde Pri’anu zonder om te kijken. “Het portaal der werelden.”

Lu’andra’s hart sloeg een slag over. Prilea was een plek die alleen in de legendes bestond, een vergaderplaats voor de druiden en een doorgang naar andere werelden. Als ze daar konden komen, zouden ze veilig zijn. Maar die veiligheid voelde bitter; haar stad zou achterblijven in de handen van haar vijanden.

“Er is geen weg terug,” zei Pri’anu zacht, alsof hij haar gedachten kon lezen. “Als we nu sterven, is Cal’marron verloren. Maar als we blijven vechten, is er nog hoop.”

“Hoop,” fluisterde Lu’andra, terwijl haar vingers onbewust naar de ketting om haar hals gingen. Aan het uiteinde hing een eenvoudige, zilveren ring, die glinsterde in het bleke licht. De Ring van Cal’marron, een erfstuk van haar vader, Conn’lea. Ze wist dat de waarheid over de ring groter was dan ze kon bevatten, maar die waarheid leek altijd net buiten haar bereik.

“Je voelt het, nietwaar?” zei Pri’anu plotseling, terwijl hij zich naar haar omdraaide. Zijn ogen waren doordringend in het schijnsel van de kristallen bol. “De ring roept je. Het is tijd dat je leert wat het werkelijk betekent om een erfgenaam van Conn’lea te zijn.”

“Wat bedoel je?” vroeg Lu’andra, terwijl ze haar hand van de ring liet zakken.

Pri’anu aarzelde, zijn blik even naar Darius glijdend. “Er zijn dingen die je nog niet weet, prinses. Over je vader. Over je moeder. En over waarom Ulin’dra je zo fel wil vernietigen.”

Voordat hij verder kon spreken, klonk er een diep gegrom dat de lucht in de tunnel deed trillen. Het geluid kwam van achter hen, en Lu'andra voelde hoe haar adem stokte.

"Slaymorgill," zei Darius scherp.

De groep kwam tot stilstand, en iedereen draaide zich om. In de verte, waar de tunnel zich splitste, doemden schaduwen op. Roodgloeiende ogen verschenen in het duister, gevolgd door het huiveringwekkende gekras van klauwen op steen.

"Ren!" riep Pri'anu.

De kristallen bol verlichtte de weg voor hen terwijl ze zich haastten door de tunnel. Het gegrom van de Slaymorgill werd luider, en Lu'andra voelde hoe de adrenalinne door haar aderen gierde. Ze keek niet om, maar het geluid van klauwen en gehijg achter hen maakte duidelijk hoe dichtbij de beesten waren.

"Hoe ver is het nog?" schreeuwde Darius.

"Niet ver," antwoordde Pri'anu, terwijl hij naar een scherpe bocht wees. "Daarachter ligt de ingang van Pri'lea."

De bocht bracht hen in een hoge, ronde kamer met een groot, stenen portaal in het midden. Het portaal was versierd met ingewikkelde runen die zachtjes oplichtten in het licht van Pri'anu's bol.

"Het portaal is nog niet geactiveerd," waarschuwde Pri'anu. "Ik heb tijd nodig!"

"Tijd hebben we niet!" riep Darius, terwijl hij zijn zwaard ophief en zich voor de ingang positioneerde. De eerste Slaymorgill verscheen in de opening, zijn tanden bloot en zijn ogen vol moordlust.

Lu'andra trok haar dolk en stapte naast Darius. "Ik laat je niet alleen."

De Slaymorgill sprong, en het eerste wezen werd door Darius' zwaard doormidden gesneden. Een tweede dook naar Lu'andra, en ze draaide snel weg, haar dolk in zijn flank plantend. Het gegil van het wezen vulde de kamer, maar er kwamen er meer.

"Pri'anu!" schreeuwde Darius. "Schiet op!"

De oude Homali mompelde haastig oude spreuken, en het portaal begon te gloeien, de runen veranderend in felle lichten.

"Bijna!" riep Pri'anu.

Een Slaymorgill sprong naar hem toe, en Lu'andra gooide haar dolk met een precieze worp. Het wezen zakte in elkaar, maar nog een andere nam zijn plaats in.

"Nu, prinses!" riep Pri'anu plotseling. "Het portaal is open! Ga!"

Grobân greep Lu'andra bij haar arm en trok haar naar het licht. Ze voelde de energie van het portaal om haar heen wervelen, een vreemde warmte die haar bijna de adem benam. Pri'anu volgde hen, net op tijd om de tanden van een Slaymorgill te ontwijken.

Het licht overweldigde haar ogen, en toen... duister-nis.

Toen Lu'andra haar ogen opende, stond ze op een grasvlakte onder een heldere sterrenhemel. Prilea.

"Wat nu?" vroeg ze, terwijl ze het gevoel van verlies en woede probeerde te verdringen.

Pri'anu keek naar haar, zijn gezicht ernstig. "Nu ontdekken we de waarheid."

De lucht sidderde van de hitte van het gevecht. Lu'andra trok zich terug achter een stuk van de muur dat

nog overeind stond, terwijl ze met haar vrije hand de ring om haar hals vastgreep. De energie ervan stroomde door haar vingers en leek haar zowel kracht te geven als angst in te boezemen.

Sessmoran schreeuwde bevelen naar zijn troepen. De Slaymorgill, zijn hellehonden, vlogen door de lucht als schaduwen, hun ogen brandend als kolen. Eén van hen had zich op de toren gericht waar Darius vocht. Lu'andra voelde haar hart in haar keel kloppen.

"Darius!" schreeuwde ze, haar stem rauw van de rook en het stof.

De krijger draaide zich om, net op tijd om het beest te zien dat op hem afstormde. Met een snelle beweging trok hij zijn zwaard en sloeg toe. Het staal van zijn wapen gleed langs de flank van de Slaymorgill, maar leek geen effect te hebben. Het beest gromde diep, zijn tanden glanzend in het flikkerende vuurlicht.

Lu'andra wist dat ze iets moest doen. Met een handbeweging trok ze een dolk uit de riem van Darius en wierp deze in een boog. De dolk trof de Slaymorgill precies in zijn oog, en het beest slaakte een oorverdovende kreet. Het schokte even en viel toen, zwaar ademend, van de toren naar beneden.

Darius keek haar even aan en knikte, een snelle erkenning van haar hulp, voordat hij zich weer in de strijd stortte.

Pri'anu verscheen naast haar, zijn mantel vol stof en zijn ogen waakzaam.

"We kunnen dit niet volhouden," zei hij. "Sessmoran heeft te veel troepen. Dit fort is geen veilige plek meer."

"En waar moeten we dan heen?" Lu'andra keek hem aan, haar blik onrustig.

“Prilea,” zei Pri’anu zonder aarzeling. “Het portaal staat nog open. Als we daar kunnen komen, hebben we een kans om opnieuw te groeperen. Maar we moeten ons haasten.”

Lu’andra’s gedachten raasden. Prilea, het mythische ontmoetingspunt van de Nahuru en het hart van de magische werelden. Het was een risico, maar ook hun enige kans.

De vlucht door de tunnels onder het paleis was een chaos. Soldaten schreeuwden bevelen, vrouwen en kinderen werden geëvacueerd, en overal was het geluid van strijd. Pri’anu leidde de weg, zijn kristallen staf gloeiend in het duister, terwijl Lu’andra en Darius hem op de voet volgden.

“Daar!” riep Pri’anu, wijzend naar een brede zaal waar het portaal naar Prilea stond te flikkeren. Het was een wonderbaarlijk gezicht, een cirkel van energie die kolkte en draaide alsof het een levend wezen was.

Maar tussen hen en het portaal stond Sessmoran. Zijn massieve gestalte torende boven de anderen uit, en in zijn hand hield hij een enorme bijl die droop van het bloed van hun soldaten. Naast hem stonden drie Slaymorgill, hun tanden ontbloot en hun blik dreigend.

“Jullie kunnen niet ontsnappen!” brulde Sessmoran, zijn stem donderend door de zaal. “De ring hoort bij mij, Lu’andra! Geef hem, en ik zal je een snelle dood schenken!”

Lu’andra voelde een golf van woede door zich heen stromen.

“De ring is van Cal’marron,” riep ze terug, terwijl ze haar zwaard trok. “En ik ben niet van plan hem zomaar weg te geven!”

Sessmoran lachte, een donker, dreigend geluid.

“Dan zul je sterven zoals je ouders.”

Zijn woorden sloegen in als een bliksemflits. Lu’andra verstijfde, maar Pri’anu greep haar arm.

“Niet luisteren! We moeten naar het portaal!”

Darius stapte naar voren, zijn zwaard in de aanslag.

“Ik houd hem bezig. Ga!”

“Maar—” begon Lu’andra, maar Darius onderbrak haar.

“Ik zei ga!”

Met een laatste blik vol pijn draaide ze zich om en rende samen met Pri’anu naar het portaal. Achter haar hoorde ze het geluid van staal dat elkaar raakte en de woedende kreten van Sessmoran.

Pri’anu begon een spreuk te prevelen terwijl hij naar het portaal gebaarde. Het licht ervan werd feller, en de energie ervan leek hen bijna op te slokken.

“Spring!” riep hij.

Lu’andra aarzelde niet. Ze sprong door het portaal en voelde een golf van kou en licht om zich heen sluiten. De wereld om haar heen verdween, en ze viel in een draaikolk van kleuren en geluiden.

Toen alles weer stil werd, lag ze op de grond. De lucht was anders. Stil, zwaar van magie. En toen ze opstond, zag ze de eindeloze vlaktes van Prilea zich voor haar uitstrekken.

Ze waren ontsnapt. Maar de oorlog was nog lang niet voorbij.

Terwijl Lu'andra wankelend opstond, voelde ze de koude energie van Prilea in haar botten kruipen. De lucht glinsterde van onzichtbare stromen magie, en in de verte torenden de bergen van de Vergadering op als wachters van de tijd. Pri'anu kwam naast haar staan, zijn gezicht strakker dan ze ooit had gezien.

"Dit is slechts een adempauze," zei hij, terwijl zijn staf zacht licht gaf. "Sessmoran zal niet rusten tot hij ons vindt. We moeten handelen, en snel."

Lu'andra keek om zich heen en voelde een golf van verlies. Ze had Darius achtergelaten in het paleis. Misschien was hij nu al dood, een offer om haar te redden. Haar hand gleed naar de ring die op haar borst rustte, de enige schakel naar haar verleden én naar de toekomst van Cal'marron.

"Wat nu?" vroeg ze zacht, haar stem nauwelijks een fluistering in de vreemde lucht.

Pri'anu keek haar met een scherpe blik aan.

"We gaan op zoek naar de Nahuru. Zij weten hoe we Sessmoran kunnen stoppen en de geheimen van de ring kunnen ontsluiten. Maar dit pad zal gevaarlijk zijn, Lu'andra. Je bent nu niet zomaar een prinses. Je bent een symbool."

Ze slikte en balde haar vuisten.

"Ik ben meer dan een symbool. Ik ben een strijdster."

Pri'anu glimlachte zwakjes.

"Dat hoop ik. Want dit is nog maar het begin."

In de verte verscheen een gestalte, gehuld in een mantel van zilver en zwart. Lu'andra kneep haar ogen samen en voelde een huivering door zich heen gaan. De gestalte bleef stilstaan, wachtend.

"Wie is dat?" vroeg ze.

“Een gids, als we geluk hebben,” antwoordde Pri’anu.
“Een vijand, als we dat niet hebben.”

Met het zwaard in haar hand en de ring om haar nek stapte Lu’andra naar voren, klaar om het pad dat haar was toebedeeld te aanvaarden, hoe gevaarlijk het ook mocht zijn.

De oorlog was nog lang niet voorbij. Maar voor het eerst voelde ze de vonk van hoop.

De eerste stappen in Prilea waren gezet. Het lot van Cal’marron hing in de balans.

2

De lucht in Prilea voelde ijl en elektrisch geladen, alsof elke ademhaling haar kracht gaf en tegelijkertijd iets van haar wegnam. Lu'andra wreef over haar slapen terwijl ze door de vallei liep, gevolgd door Pri'anu. Het landschap was stil, bijna onnatuurlijk, en de enige geluiden kwamen van hun voetstappen op de zachte grond.

“Waar zijn we?” vroeg Lu'andra uiteindelijk, haar stem een mengeling van verwondering en uitputting.

“De Dageraadsvlakte,” antwoordde Pri'anu. Zijn blik was strak op de horizon gericht. “Een grensgebied in Prilea. Dit is waar de Nahuru hun bijeenkomsten houden.”

“En wat als de Nahuru niet luisteren?” Lu'andra voelde de zware aanwezigheid van de ring op haar borst. “Wat als dit allemaal voor niets is?”

“Pri'anu zweeg even, zijn blik naar de horizon gericht.

“De Nahuru luisteren niet naar woorden, maar naar tekens. Jij bent de erfgename van Conn'lea, Lu'andra. Jij draagt de ring. Dat is het enige teken dat zijn nodig hebben.”

Ze wilde hem geloven, maar twijfel kroop in haar gedachten. De last van haar afkomst, de geheimen van haar familie, het verlies van Darius – het voelde als een keten die steeds zwaarder werd.

Plotseling werd het landschap gevuld met een zwaar gebrul. Lu'andra draaide zich om, haar hand naar haar zwaard grijpend. Uit de mist verscheen een silhouet – groot, breed, en gevaarlijk.

“Wat is dat?” vroeg ze, terwijl Pri'anu een stap naar voren deed, zijn staf gereed.

Het silhouet werd duidelijker, en haar adem stokte. Het was Darius. Zijn gezicht was vuil van bloed en as, en zijn wapen rustte zwaar op zijn schouder. Achter hem, een donkere schaduw die hem leek te volgen als een kwaadaardige geest, zag ze de beweging van een Slaymorgill die hij aan een ketting meetrok.

“Darius!” rende ze naar hem toe, haar stem gevuld met ongeloof en opluchting. “Hoe–? Ik dacht dat je–”

“Dood?” Darius' stem was rauw, maar zijn ogen fonkelden. “Nog niet. Sessmoran heeft het geprobeerd, maar ik ben taaier dan ik eruitzie.”

Hij liet de ketting van de Slaymorgill los, en het beest viel met een plof neer. De wond in zijn flank, veroorzaakt door Lu'andra's dolk, bloedde nog steeds, maar het was duidelijk dat het dier verslagen was.

“Je hebt een Slaymorgill gevangen?” Pri'anu keek hem aan met een mengeling van ontzag en ongeloof.

“Niet voor mijn plezier,” antwoordde Darius. “Maar het beest kan ons iets vertellen over Sessmoran. Hij heeft meer plannen dan alleen de ring. Vertrouw me.”

“En hoe wist je waar we heen gingen?” vroeg Lu'andra.

“Er is nog iets dat je moet weten,” zei Darius. “De ring, hij heeft een spoor achtergelaten. Sessmoran weet dat ook. Hij zal ons volgen, of jullie dat nu willen of niet.”

Lu'andra keek naar de ring om haar hals, haar vingers licht trillend. “Wat weet je over de ring, Darius?”

De krijger nam een diepe ademhaling en richtte zich tot Pri'anu en haar.

“Meer dan ik zou willen, eerlijk gezegd.”

Ze maakten kamp in de schaduw van een oude eik, waarvan de wortels die in de grond kronkelden. Terwijl het vuur knetterde, begon Darius zijn verhaal.

“De Nahuru hebben eeuwenlang de Ring van Cal'marron bewaakt. Het is niet zomaar een relikwie, het is een sleutel, een poort naar een kracht die zelfs de sterkste magiërs niet volledig begrijpen.”

“Wat voor kracht?” vroeg Darius, zijn stem laag.

“De kracht van schepping,” zei Darius, “en vernietiging.”

Lu'andra rilde, maar bleef luisteren.

“Conn'lea heeft de ring niet alleen gemaakt om Cal'marron te beschermen. Hij wilde iets groters. De ring kan werelden verbinden, realiteiten openen die zelfs de Nahuru niet durfden te verkennen. Maar hij is niet zonder gevaren. Iedereen die de ring gebruikt zonder de juiste intenties riskeert zijn eigen ziel – en die van anderen – te vernietigen.”

“En waarom denken de Nahuru dat ik de ring kan beheersen?” vroeg Lu'andra.

“Jij bent Conn'lea's erfgenaam,” antwoordde Darius. “Maar er is meer. De Nahuru geloven dat alleen iemand met het bloed van zowel Conn'lea als Malichot de ring volledig kan aanwenden.”

Lu'andra voelde haar hart sneller kloppen.

“Wat bedoel je? Mijn vader– “

“Conn'lea trouwde met Malichot, een Brolani,” legde Pri'anu uit. “Een unie die werelden verbond. Het bloed dat door jouw aderen stroomt is dat van een koning en een krijger. Jij bent de balans, Lu'andra.”

“Dus ik ben een...sleutel?” brak haar stem bijna.

“Meer dan dat,” zei Darius. “Je ben de hoop van Cal'marron.”

De nacht viel zwaar, en ondanks de verhalen voelde Lu'andra zich leeg. Ze zat bij het vuur en staarde naar de ring. Zijn glans leek haar uit te nodigen, haar naam fluisterend in een taal die ze niet begreep.

“Sessmoran zal niet stoppen,” zei Darius plotseling, zijn stem zacht maar resoluut. Hij zat aan de andere kant van het vuur en hield de Slaymorgill nauwlettend in de gaten.

“Wat wil hij echt?” vroeg Lu'andra.

“Meer dan alleen de ring,” antwoordde Darius. “Hij wil wat Conn'lea had – macht over werelden. Hij geloofde dat de ring hem dat kan geven.”

“En wat als hij gelijk heeft?”

Darius keek haar recht aan.

“Daarom moeten we hem stoppen.”

De volgende dag trokken ze verder. De Dageraadsvlakte leek oneindig, maar Pri'anu verzekerde hen dat ze dicht bij het ontmoetingspunt van de Nahuru kwamen. Onderweg vertelde Darius hen meer over zijn tijd met de Brolani en de strijd tegen Sessmoran.

“Hij was ooit een groot generaal,” zei Darius. “Maar zijn ambitie is zijn ondergang geworden. Hij heeft bondgenoten gevonden in schaduwen die geen mens zou durven betreden.”

Pri'anu knikte somber.

“De Nahuru hebben hem lang geleden verbannen uit Prilea. Maar als hij hier komt, betekent dat dat hij de verboden magie van de Slaymorgill gebruikt.”

“Kunnen de Nahuru hem stoppen?” vroeg Lu'andra.

“Als ze ons vertrouwen,” zei Pri'anu. “Dat is de vraag.”

Net op het moment dat ze een heuveltop bereikten, dook de gestalte van eerder op uit het niets. Een slanke elf met ogen die glansden stond voor hen, zijn boog gereed.

“Colingras,” fluisterde Pri'anu.

De elf keek hen streng aan.

“Wat zoeken jullie hier, in Prilea?”

“We zoeken de Nahuru,” antwoordde Pri'anu. “We hebben de erfgename van Conn'lea bij ons.”

Colingras' blik gleed naar Lu'andra en bleef hangen op de ring om haar hals.

“De ring... en de erfgename. Kom mee, de Nahuru wachten.”

De ontmoeting met de Nahuru zou een keerpunt worden in hun reis. Maar zelfs terwijl ze verder trokken, voelde Lu'andra de schaduw van Sessmoran dichterbij komen. En in haar hart begon een vraag te gloeien: was zij werkelijk de hoop van Cal'marron, of slechts een pion in een groter spel?

De tocht naar de Nahuru was zowel fysiek als mentaal zwaar. Hoewel Pri'anu zijn best deed hen te leiden, voelde Lu'andra zich steeds meer vervreemd. De verhalen die ze onderweg hoorde over haar afkomst, over de ring, en over de bedreiging van Sessmoran wogen zwaarder dan ze had verwacht.

Elke stap leek haar verder te duwen in een onbekend lot dat niet van haar leek te zijn. En toch, ergens diep van binnen, voelde ze een onmiskenbare connectie met de ring. Alsof het haar naam fluisterde, haar aanwezigheid erkende.

Darius, die vlak achter haar liep, verbrak de stilte.

“Je piekert veel, prinses.”

“Hoe kun je dat weten?” wilde ze weten, zonder zich om te draaien.

“Omdat ik het ook doe,” antwoordde hij. Zijn stem was rustiger dan normaal “De strijd die we voeren is niet zomaar een oorlog. Het is iets wat alle werelden zal veranderen.”

Lu'andra stopte en draaide zich om.

“Wat wil jij, Darius? Waarom vecht je? Voor wie?”

Hij hield haar blik vast en zweeg even.

“Ik vecht voor balans. Voor een kans op een betere toekomst. Maar eerlijk gezegd... ik weet het soms ook niet meer. Misschien ben ik net als jij, gevangen in iets wat groter is dan mezelf.”

Ze wilde iets terugzeggen, maar werd onderbroken door een plotselinge windvlaag die hun kamp door elkaar schudde. Pri'anu stond onmiddellijk op, zijn staf in de aanslag.

“Wat is dat?” fluisterde Lu'andra.

“De Nahuru,” zei Pri'anu, hen gebarend om hem te volgen.

Ze volgden Pri'anu door een smalle kloof die leidde naar een open ruimte omringd door hoge stenen muren. Daar stonden ze, de Nahuru: een kring van twaalf robedruiden, hun gezichten verborgen onder hun diepe kappen. Hun aanwezigheid straalde autoriteit uit, en Lu'andra voelde onmiddellijk de druk van hun blik op haar.

Een van de druïden stapte naar voren.

“Pri'anu,” zei hij met een stem als donder. “Je brengt ons de erfgenaam.”

“Ja, grote raad,” antwoordde Pri'anu. “Lu'andra, dochter van Saron'ja en El'drion. De drager van de ring.”

De druïde keek naar Lu'andra.

“Kom dichterbij.”

Lu'andra aarzelde, maar voelde de aanmoediging van Darius en Pri'anu. Ze stapte naar voren en keek naar de druïden.

“Jullie weten waarom ik hier ben,” begon ze. “Ik wil weten wat deze ring betekent. Wat mijn rol is.”

De druïde die had gesproken, knikte langzaam.

“De Ring van Cal'marron is geen gewoon artefact. Het is een sleutel, zoals Darius je heeft verteld. Maar het is meer dan dat. Het is een brandpunt van kracht, een verbinding tussen de werelden.”

“Waarom ik?” vroeg Lu'andra, haar stem trillend.

“Omdat je niet alleen de dochter van El'drion bent, maar ook van Malichot,” antwoordde een andere druïde, wiens stem zachter en vrouwelijker klonk. “Jouw bloedlijn is uniek. Alleen iemand met jouw afkomst kan de ring gebruiken zonder de balans tussen de werelden te verstoren.”

“En wat als ik dat niet wil?” vroeg Lu'andra.

“Dan zal Sessmoran slagen,” zei de eerste druïde. “En de werelden zullen in chaos worden gestort.”

Na de ontmoeting met de Nahuru bleef Lu'andra achter bij het vuur, terwijl de anderen plannen maakten. De onthullingen van de druïden spookten door haar hoofd. Wat ze had gehoord, voelde zowel als een last als een roeping.

Darius kwam naast haar zitten en reikte haar een beker water aan.

“Het is veel om te verwerken, hè?”

Ze knikte.

“Ik weet niet eens of ik dit wel kan. Iedereen verwacht dat ik iets ben wat ik niet begrijp.”

“Dat is het leven van een krijger,” zei Darius. “Je wordt in een strijd geworpen voordat je er klaar voor bent. Maar dat betekent niet dat je niet kunt winnen.”

Lu'andra keek hem aan.

“Denk je dat ik de ring kan gebruiken? Denk je dat ik echt het verschil kan maken?”

Hij glimlachte flauwtjes.

“Als iemand het kan, ben jij het. Niet omdat je afkomst uniek is, maar omdat je het lef hebt om te vragen of je het kunt.”

Hun kamp werd plotseling verstoord door een diepe grom uit het duister. Iedereen sprong overeind, wapens in de hand. Uit de schaduwen verscheen een groep Slaymorgill, hun ogen gloeiend rood in de nacht.

“Sessmoran,” fluisterde Pri'anu, zijn gezicht bleek.

Lu'andra greep haar zwaard terwijl de beesten hen omsingelden. Maar voordat ze konden aanvallen verscheen een nieuwe figuur in het kamp: een lange man met zilverwit haar en een donkere mantel. Zijn aanwezigheid straalde pure macht uit.

“Sessmoran zelf,” zei Darius, zijn stem strak van spanning.

De man glimlachte koud.

“Dus dit is de erfgenaam,” gromde hij, terwijl zijn blik op Lu'andra viel. “Je lijkt op El'drion, maar je mist zijn vastberadenheid.”

Lu'andra voelde haar bloed koken.

“En jij bent niets meer dan een schaduw van wat hij was.”

Sessmoran's glimlach verdween.

“Je zult de ring aan mij geven, prinses. Anders zal ik je wereld vernietigen.”

“Kom hem maar halen,” zei ze, haar zwaard omhoog houdend.

De nacht explodeerde in een chaos van vuur en staal terwijl de Slaymorgill aanvielen. Lu'andra vocht met een kracht waarvan ze niet wist dat ze hem had, terwijl Darius en Pri'anu naast haar streden. Maar de Slaymorgill waren niets vergeleken met Sessmoran zelf.

De man bewoog als een schaduw, ontwijkend en aanvallend met een snelheid die onmogelijk leek. Hij bereik-

te bijna Lu'andra toen een plotselinge flits van licht hem tegenhield.

“De Nahuru!” riep Pri'anu uit, terwijl de druïden verschenen en hun krachten bundelden om Sessmoran terug te drijven.

Sessmoran lachte donker.

“Dit is nog niet voorbij, prinses,” zei hij voordat hij in de nacht verdween, zijn Slaymorgill met zich meene-mend.

Na de aanval zaten Lu'andra en de anderen uitgeput bij het vuur. De Nahuru stonden in stilte om hen heen, hun schaduwen dansten in het licht.

“Je hebt moed getoond,” zei de leidende druïde. “Maar moed alleen zal niet genoeg zijn.”

“Wat moet ik doen?” vroeg Lu'andra, haar stem schor.

“De ring is zowel een wapen als een last,” zei de druïde. “Je moet leren hoe je hem kunt beheersen. Dat zal niet makkelijk zijn. Maar het is de enige manier om Sessmoran te stoppen.”

Lu'andra knikte langzaam.

“Ik zal doen wat nodig is.”

Darius legde een hand op haar schouder.

“We staan aan je zijde, prinses. Hoe zwaar de weg ook wordt.”

Lu'andra keek naar haar bondgenoten en voelde voor het eerst een sprankje hoop. De strijd was nog lang niet voorbij, maar met hen aan haar zijde voelde ze zich sterker dan ooit.

Na de aanval door Sessmoran en zijn Slaymorgill was de nacht onrustig. De Nahuru hadden zich teruggetrokken om te overleggen, terwijl Lu'andra, Darius en Pri'anu wacht hielden bij het kampvuur.

Darius, zittend met zijn zwaard over zijn knieën, brak de stilte.

“De Nahuru hebben veel antwoorden, maar delen slechts druppels van hun kennis.

Pri'anu keek hem scherp aan.

“Ze geven wat nodig is. Niet meer, niet minder. Hun wijsheid strekt zich uit over millennia, Darius. Dat kun je niet zomaar wantrouwen.”

Darius grijnsde schamper.

“Wijsheid of arrogantie? Soms is het verschil moeilijk te zien.”

Lu'andra, die een tak in het vuur duwde, richtte haar blik op de sterrenhemel.

“Wat als we gewoon vertrekken? Wat als deze hele strijd... niet de mijne is?”

Pri'anu schudde zijn hoofd.

“Dat kun je niet, prinses. Het lot van meer dan jouw wereld hangt in de weegschaal. Het lot van *alle* werelden.”

Plotseling hoorde Lu'andra een zacht geritsel in het struikgewas. Ze stond meteen op, haar zwaard in de hand. Pri'anu volgde haar voorbeeld. Darius mompelde een spreuk, en een bol van licht ontstond in zijn hand, de omgeving verlichtend.

“Wie daar?” riep Pri'anu.

Een schim verscheen uit de schaduwen. Het was een vrouw, gehuld in een mantel van zilver en blauw, met

een glinsterende ketting om haar hals. Haar ogen straalden een diepe wijsheid uit.

“Ik ben Heriana,” zei ze, haar stem melodieus. “Een boodschapper van de Nahuru.”

Darius maakte een buiging, terwijl Pri'anu zijn zwaard niet liet zakken.

“Waarom kom je zo laat?” vroeg hij achterdochtig.

Heriana keek naar Lu'andra.

“Ik kom om de prinses naar de Tempel van Schaduwen te brengen. Daar zal ze de waarheid leren over de ring.”

Lu'andra fronste.

“De Tempel van Schaduwen? Wat is dat?”

“Een plek waar geheimen worden onthuld,” antwoordde Heriana. “En waar kracht wordt getest. Weet je nog, met de Mang'richet toen je door het labirint bent gelopen om je afkomst te verifiëren? Dat is dezelfde plaats.”

De reis naar de Tempel van Schaduwen voerde hen door een landschap dat even betoverend als gevaarlijk was. Het woud leek te leven, met bomen die fluisterden in de wind en struiken die bewogen alsof ze ademden.

Heriana liep voorop, haar bewegingen vloeiend en zeker. Pri'anu en Darius volgden haar, terwijl Lu'andra achteraan liep, met een gevoel van onrust dat haar niet losliet.

“Wat verwacht je te vinden in die tempel?” vroeg Pri'anu haar zachtjes.

“Antwoorden,” zei Lu'andra. “Maar ook meer vragen, denk ik.”

Hij glimlachte flauwtjes.

“Dat is meestal hoe het gaat.”

De stilte van het woud werd plotseling doorbroken door een oorverdovend gekrijs. Uit de bomen verscheenen wezens met vleugels van schaduw en klauwen als messen.

“Strillvleugel-demonen!” riep Darius.

De groep werd omringd, en de strijd was onvermijdelijk.

Lu'andra ontdekte snel hoe dodelijk deze vijanden waren. Ze bewoog instinctief, haar zwaard dansend door de lucht, terwijl Pri'anu naast haar vocht met de precisie van een ervaren krijger. Darius wierp spreuken, zijn magie een lichtstraal in de duisternis.

Maar het waren Heriana's krachten die het verschil maakten. Ze hief haar handen, en een storm van licht verscheen, de demonen uiteen drijvend. Toen de laatste vijand viel, bleef er een gespannen stilte achter.

“Je hebt talent, prinses,” zei Heriana, terwijl ze Lu'andra's geschramde arm inspecteerde. “Maar je mist focus. De ring zal niet zomaar zijn kracht aan je geven. Je moet leren luisteren.

“Luisteren naar wat?” vroeg Lu'andra

“Naar jezelf,” zei Heriana eenvoudig.

Na uren van lopen bereikten ze uiteindelijk de tempel. Het bouwwerk was oud en majestueus, met muren van obsidiaan die glinsterden in het maanlicht. Het voelde zowel uitnodigend als angstaanjagend.

Binnen was het koud en donker. De lucht leek dikker, alsof ze door een onzichtbare barrière stapten. In het